ฉันยินดีและภูมิในที่ได้เป็นครูคำสอน

ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่าครูคำสอนคืออะไร เมื่อผู้ใหญ่บอกให้มาเรียนก็มาเรียนตามคำสั่ง... เมื่อเข้ามาเรียนจริงๆ ไม่ง่ายเลย ชีวิตในรั้วซีซี สถาบันซึ่งสร้างครูคำสอนมากมาย ฉันได้เรียนวิชาต่างๆ กับบรรดาอาจารย์ที่เป็นคุณพ่อ และซิสเตอร์ แรกๆ ที่เรียนก็คิดว่า ทำไมยากขนาดนี้ การสอบยิ่งยากกว่า แต่ฉันก็ตั้งใจเรียนอย่างดีที่สุด จนได้รับเกียรตินิยม แต่วิชาเรียนเหล่านั้นเหมือนทำให้ชีวิตฉันยิ่งเดินหนีห่างจากชีวิตครูคำสอน... แต่แล้วด้วยเสียงเรียกหรือสถานการณ์อะไรบางอย่าง ทำให้ชีวิตของฉัน หนีจากชีวิตครูคำสอนไม่ได้เลย... ไม่ว่าจะต้องสอนกับคนต่างศาสนา เด็กๆ ในสลัม เด็กๆ ในโรงเรียน เด็กๆ ที่เตรียมรับศีล ภาคฤดูร้อน

... ชีวิตครูคำสอนก็ไม่ได้มีอะไรดีขึ้นเลย ชีวิตที่รู้สึกว่าเหนื่อยกว่าคนอื่นๆ เขา ต้องทุ่มเทต้องเสียสละมากกว่า รวมทั้งติดตามเด็กๆ ที่สอน

วันเวลาผ่านไป จากการอบรมบ้าง ฟื้นฟูจิตใจบ้าง ผู้ใหญ่หลายๆ ท่านก็บอกว่า เป็นกระแสเรียกของเธอ เธอหนีไม่พ้นหรอก ทำไปเถอะ พระเป็นเจ้าเรียกเธอ พระไม่ทอดทิ้งเธอหลอก จนฉันรู้สึกมีแรงผลักดัน มีพลังที่จะทำหน้าที่นี้ต่อไป จนถึงวันนี้ก็ ๒๘ ปีแล้ว

ปัจจุบันก็ยังสอนคำสอน ตอนเช้าก่อนเข้าเรียนกับเด็กๆ เตรียมรับศีลมหาสนิทครั้งแรก เพื่อเตรียมพวกเขา เรียนคำสอนภาคฤดูร้อน และรับศีล ได้สอนคำสอนภาคฤดูร้อนทั้งที่มีบราเดอร์ และไม่มีบราเดอร์มาช่วยในบางปี เป็นอะไรที่หนักหนาพอสมควรทีเดียว

ดิฉันขอขอบพระคุณ “พระคุรเจ้าวีระ อาภรณ์รัตน์” ผู้เป็นแบบอย่างชีวิตครูคำสอน เป็นกำลังใจเสมอที่พบกัน เอาใจใส่ครูคำสอนอย่างดีตลอดมา

ปัจจุบันดิฉันรู้สึกดีใจและภูมิใจ ที่เห็นเด็กๆ ที่ฉันสอนได้เติบโต ได้รับศีลศักดิ์สิทธิ์รุ่นแล้วรุ่นเล่า ได้เติบโตในความรักต่อพระเป็นเจ้า ขอบคุณพระองค์ที่ได้ให้ดิฉันได้เป็นเครื่องมือเล็กๆ ของพระองค์

VOLUNTEER